

Istentisztelet Mandabokor – 2022. november 27.

Szeretettel köszöntöm a testvéreket Advent első vasárnapján!

Imádkozzunk: Drága Mennyei Atyánk! Hálás szívvel állunk meg előtted minden ajándékodért, amelyekkel nap mint nap megáldod életünket! Nyisd meg most előttünk, kérünk, a te szent Igédet, hogy megértsük, mit akarsz ma nekünk mondani! Lelked ereje járja át lényünket, tisztogassa szívünket és gondolatainkat! Tedd, Uram, útjainkat egyenessé, ösvényeidet számunkra láthatóvá, had legyünk tanítványaiddá! Ámen.

Isten Igéjét Zakariás próféta könyvéből olvasom, a 2. fejezet 14-15. verseit – a következőképpen:

¹⁴Ujjongj, örülj, Sion leánya, mert jövök már, és veled fogok lakni – így szól az ÚR. ¹⁵A többi nép is csatlakozik az ÚRhoz azon a napon, és az ő népévé lesznek, ő pedig köztetek fog lakni. Akkor megtudjátok, hogy a Seregek URa küldött engem hozzátok.

I. A Zakariási prófécia értelmezése és üzenete számunkra

Akkor olvassuk helyesen a Szentírást, ha megvizsgáljuk, hogy mit jelent az ige ott, abban az összefüggésben, és azt alkalmazzuk azután magunkra. Ahhoz, hogy jól értsük az Ige üzenetét, ismernünk kell azt a térbeli és időbeli kontextust, amelyben ezek a sorok íródtak. Zakariás próféta könyve az utolsó előtti ószövetségi könyv a Bibliában, amely Jézus első és különösen második eljövételéről, illetve Izrael népének helyreállításáról prófétál – 16 évvel a babiloni fogság után. Ez a pap és próféta valószínűleg Babilonban született a száműzetésben. Neve jelentése is jelentőségteljes: ezt jelenti: *Jahve* (azaz az Úr) *emlékezik*. Zakariás próféciája nagyon drága a keresztényeknek, hiszen a könyv teljesen messiási, nem véletlenül jelölte ki Útmutatónk Advent első vasárnapjára. A kispróféták közül leginkább ennek a könyvnek áll a középpontjában Krisztus. Zakariásnak a Messiásról elhangzott fontos próféciái megjelentik bevonulását Jeruzsálembe, elárulását harminc ezüstpénzért, halálát mint a megvert Pásztorét, visszatértét az Olajfák hegyére, és ezeréves főpapi és királyi uralmát. Bár csak 14 fejezetből áll, jelentőségét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy mintegy 40-szer idézi az Újszövetség.

Zakariás Kr.e. 520-ban kezdte próféciáit, - mint említettem - mintegy 16 évvel a zsidók több évtizedes babiloni fogságát követően (mely Kr.e. 536-ban ért véget). E száműzetés utáni könyv próféciáinak/látomásainak egyik fő üzenete, hogy bátorságot öntsön a maradék népbe,

s hogy arra biztassa a népet, hogy építsék újjá a templomot: **Biblia (felolvasni): 1, 16-17; 2, 9; 2, 12b-13a.**

És a kijelölt igénket követő vers is (16). Isten visszatér Jeruzsálembe (Sion leánya=Jeruzsálem) és a templom újra felépül, hisz Isten újra be akar vonulni templomába (lásd: „itt fogok lakni”) – mindezekkel az Úr azt nyilvánítja ki, hogy megbocsát az ő népének, visszafogadja szeretetébe. Isten felvirágoztatja Júda városait, megvigasztalja Siont, és újra Jeruzsálemet választja ki – ez az igénk akkori aktuális üzenete. Az Úr rehabilitálja, helyreállítja az ő népét és a kapcsolatát velük. Nem erről szól a kegyelem, a Karácsony, nem ezért született meg a Megváltó?! A 15. vers arra utal, hogy az Úr azonban nem zár ki más népeket sem az ő szeretetéből; a többi nép is Júdával, Jeruzsálemmel együtt Isten egy népévé lesz. Mennyire szépen vezet át minket ez az üzenet az Újszövetség lelkületébe itt az Ószövetség végén: a menny mindenkié!!! A prófétának ez az üzenete a hallgatók némelyike számára hihetetlennek tűnt, de Zakariás biztos: a hirdetettek megvalósulásakor a kételkedők megtudják, hogy ő Isten megbízásából szólt: „Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem hozzátok” – így a 15. vers 2. fele.

A mára kijelölt két vers összecseng az első fejezet 3. versével: **Térjtek meg hozzám, így szól a Seregek Ura, és én is hozzátok térek! – mondja a Seregek Ura:** A 2,15 így fogalmaz: **köztetek fogok lakni**, az 1,3 pedig: **hozzátok térek**. Jézusban Isten lehajolt az emberhez, hozzád és hozzám, megközelíthető, elérhető lett számunkra. Milyen csodálatos dolog ez! Ez a kegyelem üzenete. Ebben az Igében Isten itt és most hozzád is szól: térj meg Hozzá, tedd le elé bűnökkel terhelt életedet, s Ő lehajol hozzád és magához emel! Ez az a Karácsonyi üzenet, amely Jézus földre jöttével valósággá vált és válhat számodra is, ha még nem a tiéd! Ilyen Istenünk van, testvérek, akit ezekből az idézett igékből is úgy ismerhetünk meg, mint aki minket bűnös mivoltunk ellenére is szeret, fölemel, újra és újra megbocsát, alig várja, hogy velünk legyen, veled legyen!

Ez az Isten ma neked azt mondja, hogy örülj és ujjongj, mert ő jön feléd! Ma, itt, az Istentiszteleten. Minden bibliai Igében. Minden álmos reggelben, minden lehulló falevélben, minden ezüstös hópehelyben, a karácsonyi kis Jézusban... Ő jön feléd! De te? Nem fordulsz el Tőle? Nem járod a magad választotta, Istentelen útjaidat? Viszed magaddal életed útján bűnnel teli kis csomagodat? Mi van benne, mit gyűjtöttél? Pénzt, elismerést, vagyont? Merre ballagsz? Isten felé vagy el Tőle?... Mert ő közeledne hozzád, ha hagynád és a te szívedben akar megszállni!

II. Az öröm

Ujjongj, örülj! Isten felszólít minket erre a mai igében! Így az adventi időszak kezdetén időszerű az örömről beszélni, hiszen hogyan lehet áldott Krisztus-várásunk, ha nincs öröm a szívünkben. Az öröm a Lélek egyik legfontosabb gyümölcse, melynek jelen kell lennie az életünkben! A keresztyén ember örömeinek elsődleges és legfontosabb forrása az, hogy kegyelmet és tiszta szívet kapott Istentől, és örök élete van. Nem lehet hívő életet élni, ha nincs bizonyosságunk az örök életünk felől. Persze, megtérésünk után is újra és újra elbukhatunk, és naponként rászorulunk az ő bocsánatára. Én is csak azért lehetek biztos benne, hogy üdvösségem van, mert nem rajtam múlik, 0 %-ban múlik az én teljesítményemet, jószágomon. Ez kegyelemből, ingyen kapott ajándék. Kaptam, elfogadtam. Tehát ha te is hiszel az Úr Jézusban, és elfogadtad a kegyelmet, örülj, mert örök életed van!

⁸Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; ⁹nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék. (Efezus 2, 8-9)

De mi a te örömed forrása?

Valaki azt mondta, hogy az örömmel úgy vagyunk, mit a pénzzel. Hogy a hónap vége felé még valami csörög a zsebünkben, és mégis igaz, ha azt mondjuk, hogy nincs pénzünk. Hogy vannak még pénzecskéink, vannak még olykor-olykor örömöcskéink, de nincs az az egész szívet betöltő, egyenletes, maradandó öröm, amelyre nagyon sok ember vágyik. Amit próbálnak pénzzel is megvenni, de azt semmi pénzen nem lehet megvenni. Egy nagy, 20. századi magyar költő, Tóth Árpád egyenesen azzal vádolta az örömet, hogy illan. Alighogy megérkezik, már nincs ott. Kezdené élvezni az ember, és már magára maradt; nincs mit élvezni. Felolvassám ennek a versnek az első és az utolsó két versszakát:

Az Öröm illan, ints neki,
Még visszavillan szép szeme,
Lágy hangja halkuló zene,
S lebbenek szőke tincsei. ...

Itt volt hát? - ó, Öröm, Öröm,
Egy szóra még, egy percre még!
Ó, mondd, az ég fenn ugye kék,
S az élet méze nem üröm?

Az Öröm illan, ints neki,
Még visszabúsul szép szeme,
Lágy hangja elfúló zene,
S ezüstfehérek tincsei...

Olyan gyorsan eltűnik, hogy az első és az utolsó versszak között már megöszül. Finom, költői eszközökkel szemlélteti ezt Tóth Árpád. Az első versszakban a „lágy hangja halkuló zene”, az utolsó versszakban már „elfúló zene”. Az első versszakban „lebbenek szőke tincsei”, az

utolsóban már „ezüstfehérek tincsei”. Mert mindenki tudja azt, hogy annak, hogy örömünk legyen, oka kell, hogy legyen. Valaminek vagy valakinek örül az ember. De lehetséges-e az, hogy mindig legyen oka valakinek az örömről? Pál apostol, miután leírja, hogy mi minden ment keresztül: hajótörés, megvesszőzés, csalódások, le meri írni ezt a mondatot: „**tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel**” (2 Korinthus 7,4). És neki nem volt szokása hazudni, sőt, túlozni sem. Amikor ezt a vallomást leírta, akkor valóban temérdek szenvedés után és közben volt. Annyira tele van, hogy másnak is jut. Kicsordul a szívéből. Mi ennek a magyarázata. Ezt leírja az egyik olyan levelében, amelyet börtönből írt. Betegen, nélkülözések közepette, úgy, hogy még hozzá közel álló barátokban, munkatársakban is csalódnia kellett. És azt mondja, hogy „én mégis örülök, sőt örülni is fogok, és melegen ajánlom nektek is, hogy: „**Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek!**” (Filippi 4,4)!

Számomra meghatározó üzenete van annak is, ami ez után a 4. vers után következik:

A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel! ⁶Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; ⁷és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban. (5-7. versek)

Mert az öröm elválaszthatatlan a **szelídségtől** és a **békességtől**. Csak a szelíd embernek lehet békessége és elvehetetlen öröme. Testvérek, a mi békességünket - és örömünket az Úrban !!! - csak az veheti el, aki adta, az Úr – és nem körülmények, események, megpróbáltatások, emberek! Ha az Úrban vagyunk – hangsúlyozom.

És ezt a titkot árulja el Pál apostol a Filippi 4,4-ben: azt mondja, hogy az Úrban. A Jézus Krisztussal való közössége olyan mikroklímát jelentett neki, amin belül mindig volt oka az örömről. Akkor is, amikor éppen megverték, akkor is, amikor szenvedett, akkor is, amikor csalódott. Az élő Krisztussal közösségben élve ő mindig örült annak, aki az ő életének igazi megoldást adott, akitől minden igazi értékét ajándékba kapta, akire mindig számíthatott, aki neki magát az életet jelentette. Ezt is leírja ugyanebben a levélben: hogy „**nekem az élet Krisztus**” (Filippi 1,21). Lehetséges mindenkor örülni, lehetséges mindenek ellenére is örülni. Ha valaki találkozott már azzal a Krisztussal, aki ennek az örömről a forrása.

Jézus egyszer azt mondta a tanítványainak, amikor búcsúzkodott tőlük, hogy: „**ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljessé legyen.**” (János 15, 11). Testvérek, értitek? Jézus az ő örömét adja, kínálja, adná neked! Neked! Ha kellene, ha elfogadnád! Ha vele élnél közösségben nap mint nap! Az ő mennyei forrásai kiapadhatatlanok, van miből adnia neked! Kiapadhatatlan forrásból örömről, békességet,

szereket, türelmet és erőt, amennyi kell, amennyire szükség van a szelíd, áldott, új életben. Ő ezt kínálja mindazoknak, akik őbenne hisznek. Átléphet az ember a bűn uralmából az Isten uralmába. Beléphet az Isten országába. Ezt tette lehetővé nekünk Jézus Krisztus. Hiszel-e? Ha nincs hited, könyörögj az Úrhoz, hisz még a hitünk is az ő ajándéka, az Ő Lelkének munkája, termése az életünkben.

Az öröm meglétének kérdése elválaszthatatlan számomra, ahogyan én ezt a saját hívő életemben megtapasztaltam, attól a kardinális kérdéstől, hogy mennyire képezi részét az imaéletünknek a **hálaadás**. Ha elégedetlen, örömtelen lett az életem, gyakorta azt vettem észre, hogy már rég nem adtam hálát semmiért. A hála témájáról külön igehirdetést lehetne tartani, de ezt most nem tesszük meg, nincs rá lehetőségünk, azonban amennyire ezt témánk indokolja, mégis megemlítjük. Hiszen nem lehet boldog, örömteli az ember élete, ha nem veszi észre és köszöni meg az Atyának mindazt a jót (vagy adott esetben rosszat is), amellyel az Úr őt nap mint nap megáldja. Hogyan állok hozzá az élethez? A napomhoz, amikor felkelek? Ha nem szippantok bele időnként, rendszeresen a menny levegőjébe, szükségszerűen be fognak darálni a hétköznapi gondok vagy épp a magam körül forgolódás. Legyünk olyan napraforgók, akiknek ha hullanak is a szirmai, ha el is takarják előlünk a Napot a felhők, akkor is a Nap, azaz képletesen az Úr felé fordítjuk a tekintetünket.

- Köszönöm, Uram, az életemet! Köszönöm, hogy gondoskodtál Jézusban az életem, bűneim megoldásáról, az örök életemről. Köszönöm, Uram, hogy minden szükségességgel ellátsz, és Uram, még mennyi mindennel azon felül is! Köszönöm neked a nehézséget is, amelyben vagyok, mert megtapasztalhatom, hogy te mindvégig hordozol, a te tudomásoddal megyek mindezen keresztül, és tudom, te már készíted a megoldást, hiszen életem a te hatalmas, tökéletes tervedbe illeszkedik! Köszönöm az előbújó napfényt, amely mosolyt csal az arcomra, köszönöm a családtagjaimat, akik szeretnek és akiket szerethetek ...

és így tovább! Van miért hálát adni, van minek örülni, testvérek, mindannyiunknak!

Örülni csak akkor tudunk, ha **megtanulunk a láthatatlanokra nézni**, enélkül nem! Lukács evangéliumának 10. fejezetében, mikor a tanítványok az általuk tett csodatételek után - a csodák feletti eufórikus örömtől ittasan - visszatérnek Jézushoz, Jézus helyreigazítja a szemléletmódjukat, és rámutat, hogy nem ez kell, hogy legyen örömük valódi forrása. Ezt mondta nekik:

Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek. De ne annak örüljétek, hogy a

lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljétek, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.

Akkor te is ennek örülj, testvérem! De ennek örülj!!! Mindenkor!!! Bármiben is vagy! Ne engedd, hogy bármi kilopja ezt az örömet a szívedből, sem adventben, sem bármikor máskor!

Tehát ott jártunk, hogy Jézus a hangsúlyt egészen máshova helyezi, mint ahova a tanítványok helyezték. Valamire figyelmezteti őket, és az nagyon fontos bibliai igazság. Minek örülnek a tanítványok, amikor visszatérnek? És miközben örülnek, kire néznek? A leglátványosabb eredményt mondják el Jézusnak: a démonok is engedelmeskedtek nekik Jézus nevében. Ez nagy élmény, nagy eredmény. Magukra néznek: engedtek nekünk - persze a te nevedre -, és az ellenségre néznek: az ellenség is visszavonult, amikor a te nevedet kiejtettük. A láthatókra néznek. Ezért szól rájuk Jézus ennyire határozottan. És azt mondja: az ördögöt **Ő** győzte le, ezt a hatalmat **Ő** adta nekik, és egyáltalán: őket a mindenható Isten választotta ki. Isten tette lehetővé azt, hogy ők elmenjenek Jézustól kapott isteni hatalommal szolgálni, és hogy ezen a szolgálaton áldás legyen. Jézus tehát a láthatatlanokra hívja fel a figyelmet, miközben ők, a tanítványok, a láthatók igézetében élnek. **Jézus hatalma** adott megoldást - a hetvenkét tanítvány itt említett működése során – egy sor olyan problémára, amit senki más nem tudott megoldani előtte. Kínlódtak emberek egy csomó egészségügyi, anyagi, emberi, - ha tetszik - pszichikai, együttélési stb. problémával, amin nem tudtak segíteni. Az a Jézus, aki ma is él és hatalma van a mi problémáink felett is. Nekünk is tudnunk kell a helyünket, testvérek, mielőtt még fölmagasztalnánk magunkat, és örömünk forrásává a saját elért sikereinket helyeznénk!

Örülni – vagy ha úgy tetszik **boldogulni** nem mindig könnyű. Történet...tudsz lépni tovább, ki tudsz tartani a következő lépésig – vannak életszakaszok, amikor olyan mélyen vagyunk, hogy ez jelenti az örömet az életünkben, de mégis van!!!!!!!! Van örömöm – ha másban nem, abban, hogy meg vagyok váltva és az én Uram hordoz! Közel van! A mai igében is téged szólongat ma Istened, hallod? Azt mondja neked a mai igéjében: „jövök már és itt fogok lakni” – a szívedben, ha hagyod... S próbáidban, mikor nehéz örülni, jusson eszedbe a legutóbb énekelt énekünk 4. versszaka: *Szent keze int, ha itt az óra, Hogy öröm váltson bánatot, Mert véget érhet már a próba, Ha benne hűnek láthatott. Hozzánk hajol, nem késik el, Atyai karja átölel.*

Hogyan lehet ez nem csak elmélet, hanem **gyakorlat** az életünkben? (Jelentősegteljesen) Mi a te örömöd forrása? **Ha az örömöd forrása** (lassan!!!) egy megvásárolt új ruha, cipő, szerszám vagy bármi más szerzemény; ha az egészséged, ameddig van; ha a munkád, a hobbid; a társad vagy a gyermekeid; az elért eredményeid, sikereid, a hasznosságod vagy

egyéb múlandó dolgok, – akkor, mint szélingatta nádszál, egyik pillanatról a másikra örömtelenné válhat az életed. Akkor te is a láthatók igézetében élsz. A világ szemlélete az, hogy a látható eredményei alapján ítélik meg az embert: Mit tud felmutatni? Mit ért el eddig? Ezt hogy lehet látható formában dokumentálni? Ez méri egy ember értékét ma. Ettől nekünk óvakodnunk kell! És nem biblikus az sem, ha az élményeink, tapasztalataink lesznek örömünk forrásává. Ha a hangsúlyt erre tesszük, óhatatlanul lekerül a hangsúly arról: mit ígért Isten? Mit cselekszik Ő? Tekintsünk ehelyett inkább a láthatatlanokra: Isten Igéjére és ígéreteire, s akkor valódi örömünk lesz.

Látják-e mások rajtad Isten Lelkének örömgymölcset az életedben – minden körülmények között?! (**Örüljete az Úrban mindenkor!**) Bármilyen nehézségbe is enged bele a te Urad, nem lehetsz mélyebben, mint az ő kezei vannak... **Mindig és mindenben ott kell hogy virágozzon a szívedben a megváltottságod és a hordozottságod felett való örömd:**

„Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged!” (Zsidók 13,5)

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak,³⁹ sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban”. (Róma 8,38-39)

Ha ugyanúgy rögtön kiborulsz, elveszted a békességedet egy munkahelyi vagy egy felmerülő egészségügyi probléma kapcsán, családi feszültségek vagy bármi más életzörej esetén, mint mások, akkor hogyan láthatnák meg benned az emberek Krisztust? Milyen Krisztushordozó vagy? Hogyan lássák meg a te életedben azt a „valami mást”, ami az ő életükből hiányzik? Hogyan leszel só és világosság? Hogyan leszel lámpás az ő útjukon? Ha nem megy, mit tegyél? Imádkozz sokkal többet és keresd az Urat, keresd az Urat, mert Ő azt ígéri:

„keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek” (Máré 6, 33)

Ez az el nem múló öröm is megadatik neked! Ott van a kezében, alig várja, hogy adhassa! Csak szólítsd meg hittel, csak keresd őt, csak ne rohanj tovább fejveszetten minden után, mint a gyermek a labda után, mert az élet sokszor küzdelem és nem lehet kispórolni a győztes csatákból az Istennek szánt dedikált időt: a Bibliaolvasás és imádság idejét! Ne feledd, az imádság mennyei erőket mozgósít benned és másokban!!!

Van-e advent e nélkül a kiapadhatatlan, az élet által megrongálhatatlan öröm nélkül? Van-e neked is ilyen kiapadhatatlan forrású örömd? Van-e Krisztusod? Életbevágóan fontos kérdés ez! Örömünk forrása tehát az Istennel való helyreállt közösségünk, a tőle kapott kegyelem kell, hogy legyen, amiből meríthet újra és újra egy élő hitű tanítvány, és aztán viheti

azt, amit merített, másoknak. Kell, hogy lássák a körülötted élők az örömet, ami a benned élő hit gyümölcse. De ha ezzel a forrással az ember nincs kapcsolatban, akkor csak magából tud meríteni. Így is el lehet jutni egy darabig, sok jót lehet tenni, de össze sem lehet hasonlítani azzal, amikor az Isten országa erői áradnak valakin keresztül.

Mi az örömök forrása? **Az-e, amit láttok, vagy az, amit hisztek? A tapasztalataitok vagy a hitetek? Az élményeitek, vagy az, amit Isten cselekedett értetek, bennetek, meg azokban is, akikhez küldött titeket?** (ism.) Tudsz-e minden körülmények között örülni annak, hogy a neved fel van írva a mennyben? Hiszen van ennek a földi életben megtapasztalható örömnél még egy magasabb foka is, mert ez az öröm teljesedik ki majd odaát az örökkévalóságban. Abból kapunk ízelítőt már itt! Boldog az az ember, aki elmondhatja, hogy minden nyomorúságom ellenére is csordultig vagyok örömmel. Köszönd meg az Úrnak, hogy nyomorúságodban is engedi meglátni szeretete csodáját. Mert a megváltottságod és hordozottságod feletti örök örömed mellett ott vannak a hétköznapi kis örömök is, melyek Isten ajándékai, csak észre kell vened őket! Köszönd meg, hogy láthatod az Ő arcát egy kisgyermek mosolyában, egy kedves szóban, egy dallamban vagy a természet szépségében. **Mert az Isten országa közöttetek van (Lk 17,21b).** Az Úr szüntelenül velünk van, és ez elviselhetővé teszi a hiányainkat, ez olyan többletet jelent nekünk, ami mégis minden körülmények között örvendezővé teszi a szívünket.

Reményik Sándor: Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.
A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre
Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a kis ezüstpontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feléjük szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékod hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? - s hogy tükröződni

Látod a vízben az eget?

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.

III. Végszó

Jézus örömeinek a forrása az Atya személye és a vele való bensőséges közösség. De ez Őt nem tette közömbössé az emberi problémákkal szemben, és nem tette érzéketlenné az időszerű társadalmi bajokkal szemben, hanem éppen ezzel az erővel tudott menni, könnyeket törölni, beteget gyógyítani, halottat támasztani, és legfőképpen mutatni az Atyához vezető utat, hogy minél többen legyünk, akiknek az örömünk forrása ez: az Atya, az Ő munkája, és a vele való közösségünk. Ebből az örömből következik azután az, amit a küldetésben végzünk. Mi az örömünk forrása? Vajon nem azért időszerű-e az örömünk, mert az eredményeinktől, a sikereinktől, a láthatóktól függ? S azok nem egyformák. Lehetne állandó örömünk, ha az örömünk forrása Isten lenne, a vele való közösségünk, és az Ő magasztalása. S az, hogy látjuk lépten-nyomon az Ő munkáját, és engedünk az Ő küldésének, és csináljuk azt, amit Ő mond. Isten segítsen mindnyájunkat, hogy az örömnek ehhez a kiapadhatatlan forrásához odataláljunk!

Imádkozzunk!

Istenünk, olyan sokszor elvétjük a hangsúlyokat. Kérünk alázatosan, hogy igazíts helyre minket. Taníts minket te szerinted gondolkozni. Bocsátsd meg, hogy a láthatókra nézünk, és azzal vagyunk elfoglalva, s amiatt keseredünk el, vagy annak örülünk. Köszönjük, hogy lehetséges minden körülmények között örömmel élni. Taníts meg minket erre. Segíts, hogy igazán odataláljunk hozzád. Segíts minket igazán hinni a te ígédnek, ígéreteidnek. Segíts minket valóban örülni annak, hogy a nevünk fel van írva a mennyben. Tégy minket bizonyosakká efelől. Tedd ezt ma mindnyájunk számára egészen világossá: fel van-e már írva, és indíts minket, hogy jelentkezzünk azért, hogy noha nem érdemeljük meg, Jézus érdeméért fogadj be minket is a te országodba. Ámen.

(Aki titeket hallgat, engem hallgat. Ezért nem kell félnie a tanítványnak. Nem a saját erejében és képességeiben kell bíznia, hanem abban a hatalmas Úrban, aki őt elküldte.)